

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **K.H.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 6 sierpnia 2025r.

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Wydziału VII Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 7 marca 2025r., sygn. akt VII Ka 741/24, o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 29 listopada 2024r. w sprawie VII Ka 741/24.

na podstawie art. 437§1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego A.P. złożył w Sądzie Okręgowym w Olsztynie kasację od wyroku tego Sądu z dnia 29 listopada 2024r. w sprawie VII Ka 741/24.

Upoważniony sędzia Wydziału VII Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Olsztynie zarządzeniem z dnia 7 marca 2025r., sygn. akt VII Ka 741/24, na podstawie art. 530§2 k.p.k. w zw. z art. 429§1 k.p.k. odmówił przyjęcia tej kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zaskarżył to zarządzenie podnosząc, że w wydanym zarządzeniu błędnie zinterpretowana jego intencje, gdyż niesłusznie

przypisano mu chęć kwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, gdy jego intencją było podniesienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 5 k.p.k. – „kwestionuje jedynie niekompletność kary orzeczonej wobec oskarżonego” poprzez brak nałożenia na niego obowiązku naprawienia szkody albo orzeczenia nawiązki.

Zarzuty podniesiony w zażaleniu nie jest zasadny i to niezależnie od poprawności argumentacji przedstawionej w zaskarżonym zarządzeniu, która rzeczywiście nasuwa wątpliwości co do swej trafności.

Rzecz jednak w tym, że skarżący jednoznacznie wskazuje, że nie kwestionuje tego, iż w realiach niniejszej sprawy, w kasacji strony, możliwe było jedynie podniesienie zarzutu z art. 439 k.p.k. i jego intencją było zarzucenie wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 5 k.p.k. Skarżący dostrzega ją w niekompletności określenia kary orzeczonej wobec oskarżonego, w orzeczeniu warunkowo umarzającym postępowanie brak jest bowiem nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody albo orzeczenia nawiązki.

Nie kwestionując powyższego zauważyć jednak trzeba, że przesłankę z art. 439§1 pkt 5 k.p.k. wyczerpuje jedynie sytuacja, gdy *„orzeczono karę, środek karny, środek kompensacyjny lub środek zabezpieczający nieznane ustawie”*. A więc, gdy skazanemu wymierzono sankcję, której orzeczenia nie przewidują obowiązujące ustawy. W niniejszej sprawie natomiast skarżący zarzuca, że wobec oskarżonego nie orzeczono obligatoryjnych środków kompensacyjnych, a więc obrazę prawa materialnego. Jest to zatem błąd braku, nie zaś orzeczenia kar czy środków nieznanymi ustawie.

Skarżący zatem nie stawia w kasacji zarzutu wyczerpującego znamiona bezwzględnej przesłanki odwoławczej.

Kasację natomiast opartą na względnych przesłankach odwoławczych, w zaistniałym układzie procesowym, wywieść może jedynie jeden z podmiotów szczególnych wskazanych w art. 521 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[WB]

[a.ł.]

